

Miért van annyi gyász és fájdalom?

2007. July 24.

Igehirdetés Hajmáskér, 2007. 06. 17.

Így szól hozzánk Istennek Igéje Pál apostol zsidókhöz írott leveléből, annak a 12. részéből, a 4.-től a 11.-ig terjedő versekből:

**Mert a bűn ellen való harcban még nem álltatok ellen egészen a vérig,
és elfeledkeztetek a bátorításról, amely nektek mint fiaknak szól: "Fiam, ne vesd meg az Úr fenyítését, és ne csüggedj el, ha megfedd téged,**

mert akit szeret az Úr, azt megfenyíti, és megostoroz mindenkit, akit fiává fogad."

Szenvedjétek el a fenyítést, hiszen úgy bánik veletek az Isten, mint fiaival. Hát milyen fiú az, akit nem fenyít az apja?

Ha pedig fenyítés nélkül maradtok, amelyben mindenki részesül, fattyak vagytok, nem pedig fiak.

Azután: testi apáink fenyítették minket, és tiszteletben tartottuk őket, nem kell-e sokkal inkább engedelmeskednünk a lelkek Atyjának, hogy éljünk?

Mert ők rövid ideig, a saját elgondolásuk szerint fenyítették, ő pedig javunkra teszi ezt, hogy szentségében részesüljünk.

Pillanatnyilag ugyan semmiféle fenyítés nem látszik örvendetesnek, hanem keservesnek, később azonban az igazság békességes gyümölcset hozza azoknak, akik megedződtek általa.

Kedves Testvéreim, gyakran hallani keresztyén emberek szájából is a kérdést, miért engedi az Isten, hogy ez vagy az történjen velünk? Miért engedi a tragédiákat, hogy szeretteink meghaljanak, és nekünk együtt kelljen élni a tudattal, hogy ők már nincsenek? Miért van ebben a világban annyi igazságtalanság, annyi gonoszság, annyi gyász és annyi fájdalom? Az ember örök kérdése ez. Mi újra meg újra feltesszük a kérdést, hogy „miért?”. Ilyenek voltak már kétezer évvel ezelőtt is az emberek, s Pál apostol éppen ezért megpróbál válaszolni saját népének, a zsidóságnak ezekre a kérdéseire, és úgy próbál hozzáállni, hogy az emberek értelmét láthassák az emberi életben a megpróbáltatásoknak, a szenvedéseknek.

Mit is mond Pál? Hogy az Isten olyan, mint az Atya. És gondoljunk csak bele, hogy a mi földi atyáink is hányszor megfenyítették minket gyermekkorunkban. Hogy az ember gyermek tanulásának, oktatásának része a fenyítés. Bizonybizony a kisgyerekek odacsapnak a fenekére akkor, ha nem azt teszi, amit kell. Néha-néha el-elcsattan egy pofon is. Énnekem nagyon élénken élnek az emlékeimben azok az atyai pofonok. És tudom, hogy az első nagy pofont akkor kaptam, amikor otthon a hordozható cserépkányhában, amiben fűtöttünk, egyszer kinyitottam kisgyerekként az ajtót, egy ilyen rövid ciroksőprűt bedugtam, megvártam, míg meggyullad, aztán kihúztam onnét. Abban a szobában, ahol voltunk, ruhák voltak, könyvek voltak, szőnyegek voltak, pillanatok alatt felgyújthattam volna a házat vele. Nem tudtam én akkor erről semmit. De két jól eltalált atyai pofon meggyőződtem arról, hogy többé ilyet nem kell csinálni. Aztán emlékszem én arra, amikor megpróbáltam hazudni az édesapámnak, és lebuktam. Ugyanezzel az eredménnyel járt a dolog. De mi lett a következménye? Az, hogy soha többet nem próbáltam felgyújtani még véletlenül se a házat, és megtanultam azt, hogy az édesapámnak igazat kell mondani. Később rájöttem, hogy ez a személyes jól felfogott érdekem is, hiszen egy szülő az mindig megpróbálja kihúzni a gyereket a bajból, s nem előtte kell eltitkolni azt, ami egyébként tapasztalataim szerint úgymint nyilvánvaló az ő számára.

Nagyon fontos tehát, hogy a szülői feddést a helyén kezeljük. S mit mond róla Pál apostol? Hogy aki nem kap ilyet, az nem is igazi gyerek, az csak fattyú. Miért? Hát mert a saját gyerekének a felnevelkedése, a tanítása, az okítása mindenkinek személyes érdeke. A saját gyerekek az életét nem engedem, hogy elpredálja, hogy tönkretegye. És emlékszem én arra, amikor édesapám mondta egyszer, hogy fiam, fáj most neked ez a pofon, de az élet sokkal nagyobb pofont fog adni, ha nem tanulod meg most a leckét, fiam, fiam, én visszafogom a kezemet, hogy ne üssek nagyobb, mint amit elviselsz, de azok az emberek, akik nem a rokonaid, nem a barátaid, nem a szeretteid lesznek, hanem talán majd éppen ellenségednek gondolják magukat, ők azért fognak ütni, hogy neked fájjon, hogy téged megsemmisítsenek vele. És emlékszem én arra, hogy ugyanezt a leckét kaptuk a katonaságnál is, amikor nem az érdekelte az altiszteket és tiszteket, hogy mi a mi véleményünk, kiadták a parancsot és végre kellett hajtani. Megaláztak minket, nyolc általánosa se volt talán annak az örvezetőnek, aki egyetemre készülő fiatal embereket futtatott körbe az udvaron, és kénye-kedve szerint játszott velünk. De önfegyelmet tanultunk. És amikor kijöttünk, nőtt az önbecsülésünk. Mert ugye volt egy próbatét, amit mi ki tudtunk állni, sikeresen túljutottunk rajta. És, higgyétek el, még az egyetemen a vizsgázások is könnyebben mentek, a nehéz vizsgaidőszakok, ahol sokat kellett tanulni, és nem lehetett aludni, mert úgy éreztük, hogy nem érünk végére, hát nem aludtunk inkább két napig. Ugyan már, kibírtunk mi ilyet, ilyeneket is. Ezzel vígasztaltuk egymást.

Pál apostol arról beszél az embereknek, hogy ez pontosan így történik az Istennel való kapcsolatunkban is. Az Isten felkészít minket az élet kihívásaira. S nem csodálkozhatunk azon, hogyha egyre nehezebb terheket rak a vállunkra, hiszen ha körülnézünk, a világ körülöttünk is egyre zavarosabb, egyre zavarodottabb, egyszerre több mindenre kell felkészülnünk. A mi helytállásunk, a mi hitvallásunk egyre fontosabbá válik, és egyre több terén kell megtenni az életnek.

Éppen ezért, kedves Testvéreim, az Isten, hogy amikor mi odakerülünk a próbatételekre, addigra felkészüljünk rá, hát bizony-bizony hoz fájdalmakat az életünkben, ad nehézségeket, olyan problémákat, amiket meg kell oldani, pedig de szeretnénk elmenekülni előle. Azt mondani, nem, én nem akarok gyászt az életembe, nem akarok fájdalmat az életembe, én szeretném azt, hogy mindig csupa vidámság, csupa öröm legyen minden körülöttem, és hogy az emberek ne szenvedjenek semmitől, persze mindegyikünk úgy mondja, hogy „én ne szenvedjek semmitől”.

De vajon mivé válnánk kihívások, feladatok, megpróbáltatások, s valljuk be, néha katasztrófák nélkül. Mik figyelmeztetnének minket az emberi élet értelmére? Akármilyen tragikus, kedves Testvéreim, akármilyen nehéz is kimondani, de azért az emberi élet értelmét csak akkor látjuk, és az igazi értékét csak akkor tapasztaljuk meg, mikor egy-egy szerettünk eltávozik az élők sorából. Olyankor fáj leginkább a múlandóság, hogy ilyenkor álljunk legközelebb talán ahhoz, hogy az Isten kezébe belefogózza átértelmezzük az egész életünket. Értékeljük a sajátunkat, és megtanuljuk értékelni a körülöttünk élő emberekét is. Keserű és szomorú leckéje ez az Úristennek, de megkerülhetetlen. Mert nézzétek meg, hová lesz az a világ, ahol úgy próbálnak tenni, mintha nem is lenne halál, mintha nem is lenne elmúlás, mint az emberi élet az folyamatosan csak öröm, móka és kacagás lenne.

Tudjátok, tőlünk úgy nyugatabbra, néhány országban már az a divat, hogy még van felravatalozás, még körbeállják a koporsót, de azt már, amikor lebecsájtják a földbe, nem várja meg a család. Az emberek nem hallják a rögöknek a kopogását, nem látják azt, hogy a föld eltemet valakit, aki néhány nappal, néhány hónappal előtte élt, lélegzett – egy embertárs volt. Azt mondják, hogy ez olyan brutális, olyan nem embernek való.

Igen, aztán nézzük meg ezeket a kultúrákat. Ahol a tizenéves gyerekek utána pisztollyal lödöznek, ahol a huszonévesek megbolondulnak, és azt hiszik, hogy videójáték az élet. Mert soha nem néztek szembe az Istennel a néha nagyon fájdalmas, mégis egyértelmű igazságának, amely igazságok azért vannak, hogy minket emberként megtartsanak, hogy kiemeljenek minket az állati létből, és többek legyünk általa. Nehéz próbatét, kegyetlen próbatét, mégis a világ, amely körülöttünk van, mondja helyettem is, az Isten szava helyett is, hogy elengedhetetlen próbatét. Így válunk igazán Isten fiaivá, hogy szembe tudunk nézni szeretteinknek és önmagunknak is a múlandóságával, és ezáltal megpróbálunk jobb emberek lenni a világban, ráébredni arra, hogy inkább cselekedjük a jót, inkább cselekedjünk értékes dolgokat, hiszen minden pillanat, amelyben élünk, minden pillanat, amelyben embertársaink, szeretteink körülvesznek minket, kiemelten fontos és értékes. Nekik s nekünk egyaránt.

Gondoljatok csak bele, a búcsúzásnál is mi fáj nekünk igazán? Mennyi mindent nem mondtam el! Mennyi mindent nem tettem még meg! Mennyi minden előttünk állhatott volna! Kedves Testvéreim, az Isten mindenkinek adja a tanítást, mindenkit megpróbál felkészíteni arra, hogy hogy néz ki az emberi élet valósága, akár egy személyről, akár egy gyülekezetéről, akár Európáról vagy a világmindenségről van szó. Kérdés az, hogy hajlandók vagyunk-e tanulni. Tanulni az Istennek a szavából, hinni annak, hogy amit Ő mond nekünk, az igaz, vagy minden áron ragaszkodunk ahhoz, hogy a saját bőrünkön, a saját szenvedésünkön, a saját kárunkon tanuljuk ezt meg.

Mert, gondoljatok csak bele, igazából, ha körülnézünk ebben az egész világban, akkor azt láthatjuk, hogy a mi egyéni emberi életünk senki és semmi, és csupán porszem vagyunk, amit elsodor a szél. De ha nem a nagyvilágot tekintjük, csak a saját közvetlen környezetünket, és azt mondjuk, van valami tudásunk, amit az Istentől kaptunk, amit megtanultunk, pálcájával, botjával hol fegyelmeztet, hol védett minket az Isten, és ezt a tudást szeretnénk továbbadni az utánunk jövőknek, a körülöttünk élőknek, akkor, kedves Testvéreim, értelmet nyerne a szenvedéseink, akkor értelmet nyer mindaz, ami körülvesz minket.

Tudjátok, az embert, én úgy gondolom, hogy a fáradtság és a szenvedés tanítja meg önzetlennek lenni.

Egyszer megkérdezték a karcagi öreg református embert, Kari bácsit, hogy mondja már meg, hogy ő, mint református keresztyén ember, hogy határozná meg, hogy mi az az önzetlenség. Vakarta egy darabig a fejét az öreg, aztán azt mondta, hogy ő csak egy hasonlatot tudna, ami talán mindenki számára érthetővé teszi a kérdést. Ugye volt egyszer egy habókos tudós, aki Budapestről lement a nagy Alföldre, vett magának egy kis házat, és különböző kutatásokat végzett az emberek között. Egyszer megkért egy legényt a faluban, aki jó baltás, jó fejszés hírében állt, hogy menjen már be, egy kicsit segítsen neki. Megegyezték abban, hogy nagyon jó pénzt fog fizetni neki, ha elvégzi azt, amit ő kér. Aztán azt mondta neki, hogy itt van ez a fatörzs, fogja a baltáját, aztán kezdje el ütni. De ne úgy, mint rendszeren, hogy az élével, hanem üsse most a fokával. És óránként nagyon nagy összeget ígért. S ez a fiatalember, aki egész életében abból élt, hogy mindenkinek a fáját összevágta, nehéz fizikai munkát végzett, neki is állt. Aztán eltelt egy óra, másfél, vállára dobta a baltát, és ment be ehhez a tudósforma emberhez. Hogy ő ezt bizony abbahagyná. S az megkérdezte, hogy fiam, mért, kevesled a fizetést? - Nem, nem, nem. - Hát megduplázom a fizetésed! - Hát, akkor se lehet, nagyuram. - Mért? - Mert tudja, én megszoktam azt, hogyha én ütök a baltával, akkor ott röpül a forgács. Ha nem látom az értelmét a munkámnak, akkor nem tudom végezni. Inkább abbahagynám.

Tudjátok, ennek a kísérletnek, mert ez egy kísérlet volt ez az egész, az volt az értelme, hogy a tudós lemérje egy emberen, hogy haszontalan munkát, haszontalan dolgot mennyi ideig képes csinálni. Nem repült a forgács, nem látszott

az eredménye, hogy ő hasogatja a fát, ez az ember inkább abbahagyta. Nem önzetlenség, nem az munkált benne, hogy ő a jötevőjének csinálja ezt a dolgot addig ameddig csak lehet, hiszen jó pénzt kap érte, hiszen jó szót kap érte, s nem az ő feladata, hogy tudja, hogy mit miért kell csinálni. Az ő szívében ott volt egy kis önzés. Látni akarta a munkája eredményét. Akkor és ott. Röpüljön az a forgács. Ilyenek vagyunk mi is.

S azt hiszem, hogy ez a Kari bá' itt fogta meg valahol az önzetlenségnek a lényegét. Legalábbis ami minket, keresztyén embereket illet. Mi nem szeretünk olyan dolgot csinálni, amit bár átvettünk apáinktól, nagyapáinktól, amit ők mint drága kincset tudásként őriztek a szívükben, legyen ez az, hogy ha vasárnap ha felkel a nap, ha nem, ha esik, ha fúj, de elmegyek a templomba, ha nem értem az értelmét is, de ott vagyok. Összesöpröm a ház elejét, akkor is, ha tudom, hogy holnap reggel, vagy egy fél óra múlva újra ugyanolyan poros lesz. Nem az értelme érdekel, hanem hogy megtegyem, azoknak a kedvéért, annak az Istennek a kedvéért, aki szeretett és erre a munkára elhívott.

Tudjátok, valamikor a családban a családfő, de az apa, az anya, és mindenki egy faluban biznyságot tett a hitéről. Ha más nem, azzal, hogy azt mondta, hogy „Hál' Istennek!”, hogy „Adná az Isten!”, és hogy még a levegővételben is benne volt az, hogy az Istennek köszöni meg, és a következő szippantásnyit Tőle kéri.

Ez tűnt el. Nem látjuk értelmét. Úgy gondoljuk, hogy minek mondjuk azoknak, akik úgyse hallják meg. Nincs kedvünk ütni a fát, ha nem repül a forgács. Nincs kedvünk végezni a munkát, ha úgy érezzük, hogy nem látjuk a hasznát neki. Persze, kedves Testvéreim, ha ennek a fiatalembernek valaki elmondta volna, hogy ez most egy teszt, meddig bírod ezt csinálni, ez a kérdés, ütötte volna ő hajnalig, vagy tán tovább is. Mert akkor megértette volna, hogy nem azért történik mindez, hogy ketté legyen vágva az a fa, hanem azért, hogy az ő munkaadójának a kérése teljesítve legyen.

Kedves Testvéreim, a keresztyén ember élete ilyen kellene, hogy legyen. A mi mennyie Atyánk megad nekünk minden lehetőséget, amire szükségünk van, adja a kihívásokat, a nehézségeket, amelyek megedzenek minket, hogy az emberi biznyságtétel fáját tudjuk ütni. De mi még valamit kapunk: indoklást. Indoklást bőrbe, vászonba, vagy egyszerűen papírba kötve. Isten nekünk megmagyarázza, hogy mit miért szeretne tőlünk, a Szentírásban. S azt kéri, értsük meg, bármilyen nehéz elfogadni, hogy van gyász és fájdalom az életben, de a mi hitvallásunk, helytállásunk a gyászban példaadás a minket körülvevő embereknek. A mi fájdalomunk megtanít minket az emberi élet értékére. S minden kihívással, minden egyes megcsinált próbatétellel nem a semmihez, hanem a mi Urunk Krisztushoz tehetünk egy újabb lépést, míg eljutunk a mennyek országába, az örökkévalóságba. Ámen.

Gyertek, imádkozzunk!

Mennyei Atyánk, köszönjük Néked azt, hogy hittel vallhatjuk, van értelme mindennek az ember életében. Hogy van értelme a próbatéteinknek, a helytállásainknak, van értelme annak, hogy csak úgy ütjük a fát, csak úgy tesszük néha monotonon, néha nem is tudva miért mindazt, amit a Te Igéd, s amit az őseinktől örökölt hagyott szabályok nekünk parancsolnak. Ó, Urunk, add, hogy értelmet nyerjenek a dolgok a mi szívünkben, a mi lelkünkben, a mi elménkben, s hogy tudjunk újult erővel dolgozni a Te szent Fiad, a mi Urunk Krisztus ügyéért. Ó, Urunk, töröld le a gyász fájdalmát a mi szemünkről. Add, hogy könnyeink drágakövekként ékeskedjenek a mi szemünkben, s hogy általuk erősebb, bölcsőbb, több, krisztusibb emberré lehessünk. Mindenség Istene, adj nekünk hitet, és száját, hogy megvallhassuk ezt embertársaink körében, adj nekünk tudást, hogy megoszthassuk a körülöttünk élőkkel, s adj nekünk szeretetet, hogy mindenk felett az vezérelje életünk minden cselekedetét. Ó, Urunk, Te légy azokkal a testvérekkel is, akik most nincsenek itt, akiket munkájuk, betegségük, kötelességük, vagy bármi más elszóltott e gyülekezet közösségéből. Urunk, Te töröld le a gyászoló könnyeit, Te adj gyógyulást betegjeinknek, s vezesd a kihívások előtt álló embereket végig az életnek rögzös útján, hozd közénk őket, a gyülekezet közösségébe, hogy mindenkoron együtt imádkozhassunk úgy, ahogy a Te szeretett Fiad, a mi Megváltó Krisztusunk tanított, ekképpen:

*Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy,
szenteltessék meg a Te neved,
jőjjön el a Te országod,
legyen meg a Te akaratod
amint a mennyben, úgy a földön is.
A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma,
és bocsásd meg a mi vétkeinket,
miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.
És ne vígy minket kísértésbe,
de szabadíts meg a gonosztól,
mert Tiéd az ország, a hatalom, és a dicsőség mindörökké.
Ámen.*

S az Istennek békessége, amely minden emberi értelmet felülhalad meg fogja őrizni a ti szíveitek és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban. Ámen.